

АЕРОПЛАНЧЕТО

Ливадитѣ цвѣтѣха. Незабравки, карамфили, аленѣ макѣ, синѣ синчець, бѣли маргаритки и безброй още цвѣтя пѣстрѣха полето. Ружата се люлѣеше гордо по синуритѣ, вдигаше глава и поздравяваше налѣво и надѣсно по-малкитѣ цвѣтя отъ нея.

Пѣстри пеперудки хвърчѣха, гонѣха се отъ цвѣтъ на цвѣтъ и сребриститѣ имѣ крилца блѣскаха на слънцето. А то се усмихваше и галѣше съ майчина милувка и цвѣтята, и пеперудкитѣ.

Итко припкаше по ливадитѣ, гонѣше пеперудкитѣ, кѣсаше цвѣтя и правѣше китки отъ тѣхъ.

Майка му и татко му го гледаха щастливи и радостни. Итко нареди хубава китка отъ цвѣтята и я поднесе на сестричето си.

— Гледай, Лилянке, какви хубави сини очички иматъ незабравкитѣ! Каква е горда ружата! Какъвъ е дундестъ карамфилтъ! Какъвъ е срамежливъ синчецьтъ и какви сѣ свѣтли и засмѣни маргариткитѣ! . . . Охъ, миличкитѣ! — бѣбрѣше Итко, гледаше букета и се разговаряше съ цвѣтята. Лицето му сияеше, очитѣ му блестѣха.

Майка му се наведе, пригърна го, цѣлуна го сладко и му рече:

— Стига, стига, моето момченце, тѣ не могатъ да говорятъ, нѣма да те разбератъ.

— А, не могатъ! А я вижъ какъ ми се усмихватъ! Какъ ме гледатъ! — каза Итко.

— Ехъ, това дете не мога да го разбере, — рече майка му. — И съ цвѣтята приказва, и съ пеперудкитѣ бѣбри, и съ играчкитѣ се смѣе.

— Гледай, Итко, гледай пѣкъ азъ какво уловихъ, — извика татко му и му показа единъ дебелъ рогатъ бръмбаръ.

— Вържи го, татко, вържи ми го! — замоли се Итко.